

[Inger Stilling Pedersen]

er man sikret den fælles forældremyndighed. Så længe det går godt, kan man jo sagtens aftale fælles forældremyndighed, og det går såre godt. Den dag konflikterne opstår, har vi altså alle problemerne.

Man siger, at man skal have kønskvotering. Jamen det drejer sig altså om et lille barn. Det drejer sig måske om nogle forældre, der knap nok kender hinanden. Det drejer sig måske om en mor, der kort tid efter finder sammen med en anden og gifter sig og får et hjem dér. Jamen altså, det er nogle problemer, som man ikke kan løse ad lovgivningens vej.

Man kan komme og hente dem med tvang. Man kan sætte politiet til at aflevere barnet og hente det igen. Altså, man må have nogle retsregler for samværsret, og de skal overholdes. Men man skal huske på, at det drejer sig om et barn, og det vil slet ikke have det godt, hvis det skal være som en lus mellem to negle og tvinges til at opholde sig det ene sted og det andet sted, og hvor forældrene så er i konflikt.

Vi kan ikke løse dette ad lovgivningens vej. Vi kan lave nogle regler, der sikrer nogle ting. Men det andet er fuldstændig urealistisk. Det vil jo kræve, at alle forældre er gode forældre og holder af hinanden og ønsker at være sammen og holder lige meget af barnet, og det gør de også.

Men vi mener, at det er rigtigt, som det er nu, at den mor, der nu har født det barn og er alene med det, har forældremyndigheden over det. Jeg tror, at det andet vil give utrolig mange konflikter. Men derfor kan vi godt se på, om der er nogle regler, der skal være bedre, om der er nogle ting, som barnet kan få det bedre af at vi retter på. Derfor er vi åbne for en drøftelse i udvalget. Men generelt vender vi os imod forslaget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg undrer mig over, at fru Inger Stilling Pedersen på vegne af Kristeligt Folkeparti kommer med disse synspunkter. Partiet har ellers slået sig meget op på at være et familievenligt parti osv.

Sagen er, at uanset om man bliver skilt eller ej, er faderen og moderen stadig væk forældre til barnet, det må vi fastholde. Det, at man er forældre, forsvinder aldrig.

Det, vi så diskuterer i dag, er myndigheden, det, at man har medbestemmelse over, hvad ens barn skal og ikke skal. Det er den, vi diskuterer i øjeblikket.

Sagen er, at som forholdene er i dag, er det den, der får forældremyndigheden, der er konge i det her spil. Den, der i første omgang når at få børnene til sig, kan på et hvilket som helst tidspunkt sige: Der skal ikke være fælles forældremyndighed. Så skal den ophæves, uanset hvad der er bedst for barnet, uanset hvad der er mest retfærdigt. Er det rimeligt?

Den, der således har børnene, har nu også den fulde forældremyndighed, er konge i spillet, kan flytte hvorhen i verden, vedkommende vil. Hvis den, der sidder tilbage, ønsker samkvem med sine børn, må man selv betale for samkvemmet 100 pct. Er det rimeligt over for barnet, der stadig væk har to forældre, men kun en, der har myndigheden?

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg ved ikke, om der er nogen, som føler sig som konge. Jeg ved godt, vi får mange henvendelser, og det bærer den her debat også tydeligt præg af.

Men hvad er virkeligheden? Virkeligheden er noget helt andet. Det var jo ideelt, hvis far og mor og børn kunne være i den familie, hvor de nu engang var og hørte til. Man fremstiller det, som om det altid er et ideelt forhold: far, mor og barn. Det er det jo ikke. Der er mange konflikter, og derfor kan man ikke bare løse det ved at sige sådan og sådan. Hvis vi kunne løse alle disse menneskelige problemer og tragedier, der ligger bag, så var det jo nemt nok. Men det kan vi altså ikke.

Virkeligheden ser helt anderledes ud. Hvis man gennemførte Kristeligt Folkepartis familiepolitik – jeg tænker også på de rammer, man lægger omkring familien – så kunne det være, at der var mange flere, der var sammen, så vi undgik al den her diskussion. Det er reelt. Det andet er bare en snak; hvor man går uden om virkeligheden. Men selvfølgelig skal vi se på de reelle ting, hvor man har været sammen meget længe, og hvor barnet har en tilknytning til begge forældre. Det er noget, vi gerne ser at de har mulighed for at opretholde. Men det kan jo være et lille barn, der aldrig nogen sinde har set den anden forælder og så bliver tvunget